

Sygn. akt VI GC 533/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Wydział VI Gospodarczy w S.

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSR Aleksandra Fons

Protokolant Kamilla Pszczółkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa P. D.

przeciwko A. S., M. S. i P. S.

z udziałem interwenienta ubocznego R. B.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych A. S., M. S. i P. S. na rzecz powoda P. D. kwotę 7.530,70 złotych (siedem tysięcy pięćset trzydzieści złotych 70/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawnymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie roszczenie o odsetki ustawowe oddała,
3. umarza postępowanie co do kwoty 159,41 złotych,
4. zasądza solidarnie od pozwanych A. S., M. S. i P. S. na rzecz powoda P. D. kwotę 1.392,26 zł (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote 26/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 533/12

UZASADNIENIE

Powód P. D. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. S., M. S. oraz P. S. kwoty 7.690,11 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie powództwa wskazał, iż zawarł z pozwanymi umowę w ramach której dokonał sprzedaży zasłon, firan oraz karniszy na łączną kwotę 15.036,75 złotych, w związku z czym wystawił fakturę VAT nr (...) z terminem płatności na dzień 23 grudnia 2011 r. Należność została przez pozwanych uregulowana w części w ratach, do zapłaty pozostała kwota 7.690,11 złotych. W ramach współpracy dokonał nadto sprzedaży pozwanym bielizny pościelowej wystawiając fakturę nr (...). Pozwani wnieśli reklamację w odniesieniu do

23 powłok i 9 powłoczek, po czym odstąpili od umowy. W ocenie strony powodowej oświadczenie o odstąpieniu od umowy jest nieskuteczne.

Nakazem zapłaty z dnia 4 września 2012 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Słupsku, w postępowaniu upominawczym sygn. akt VI GNe 1120/12 nakazano pozwanym A. S., M. S. oraz P. S. aby zapłacili na rzecz powoda kwotę 7.690,11 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

Pozwani **A. S., M. S. oraz P. S.** wnieśli sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości. Podnieśli zarzut potrącenia.

Podkreślili, iż towar w postaci powłok i powłoczek jest wadliwy wobec czego zgłoszono reklamację. Brak wymiany towaru na wolny od wad skutkowało złożeniem powodowi oświadczenia o odstąpieniu od umowy w zakresie pkt 6 i 17 opisanego na fakturze nr (...), na łączną kwotę 7.690,11 złotych. Nadto powód nie dostarczył towaru w postaci poszwy na łączną kwotę 159,41 złotych.

Interwenient uboczny R. B. wystąpił po stronie pozwanych, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Na uzasadnienie podkreślił, iż proces prania tkanin które otrzymała od pozwanych przebiegał przy wykorzystaniu automatycznego systemu dozowania środków piorących, a użyte środki piorące i wybielające są bezpieczne dla tkanin.

Powód Piotr D. cofnął pozew na kwotę 159,41 złotych, na co strona pozwana wyraziła zgodę.

Sąd ustalił co następuje:

P. D. zawarł z A. S., M. S. oraz P. S. umowy sprzedaży w zakresie towarów związanych z wyposażeniem nowo budowanego przez nich hotelu, w tekstylnia hotelowe, między innymi poszwy poszewki zasłony, karnisze, ręczniki.

/bezsporne, a nadto dowód: faktura (...)/

W związku z dokonana sprzedażą P. D. wystawił faktury VAT:

- w dniu 20 września 2011 r. nr (...) na kwotę 38.492,85 złotych z terminem płatności na dzień 27 września 2011 r.,
- w dniu 16 grudnia 2011 r. nr (...) na kwotę 15.036,75 złotych z terminem płatności na dzień 23 grudnia 2011 r.

/bezsporne, a nadto dowód: faktury – k. 8,10/

Pozwani uregulowali całość należności wynikającej z faktury (...).

Należność wynikająca z faktury nr (...) została uiszczona w części.

Do zapłaty pozostała kwota 7.690,11 złotych.

/bezsporne/

W miesiącu lutym 2012 r. pozwani poinformowali P. D. telefonicznie, iż sprzedana pościel posiada wady, miała żółty kolor oraz zapach octu.

Pismem z dnia 23 marca 2012 r. pozwani zgłosili pisemną reklamację dotyczącą pościeli tj. powłok i powłoczek wskazując, iż 23 powłoki oraz 9 powłoczek zostało uszkodzonych – materiał rozchodzi się. Zakwestionowali przy tym aby mogłaby być to wina procesu prania. Wnieśli o wymianę całej wadliwej partii towar, przesłali powodowi jedną z powłok celem dokonania jej oceny. Wskazali nadto, że nie został im dostarczony towar w postaci 2 sztuk powłok opisany pod poz. 9 na fakturze nr (...). P. D. odebrał pismo dnia 26 marca 2012 r.

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 9/

Pismem z dnia 26 marca 2012 r. P. D. zwróciła się do producenta tkaniny o opinię w zakresie zgłoszonej reklamacji.

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 11/

Pismem z dnia 27 marca 2012 r. P. D. wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 15.497,30 złotych – faktura nr (...).

/dowód: wezwanie – k. 20/

Pismem z dnia 30 marca 2012 r. producent tkaniny odpowiadając na zapytanie powoda wskazał, iż zostały przeprowadzone badania tkaniny z bieżącej produkcji, która spełnia wymagania wytrzymałościowe, wobec czego nie jest możliwe jej pęknięcia w procesie prania z powodu jej wadliwej konstrukcji.

Jednocześnie producent zobowiązał się do dostarczenia 1 kawałka tkaniny tj. 100 mb do odszycia nowych poszew.

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 11v/

Pismem z dnia 4 kwietnia 2012 r. P. D. odpowiadając na reklamację wskazał na opinię producenta tkaniny mając jednakże na uwadze dotychczasową współpracę zaoferował wymianę 25 kompletów pościeli.

/dowód: pismo – k. 12/

Pismem z dnia 1 kwietnia 2012 r., odebrany przez powoda w dniu 7 kwietnia 2012 r., A. S., M. S. oraz P. S. złożyli P. D. oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży co do całości towaru wymienionego w poz. 6 i 17 faktury nr (...) oraz w zakresie niedostarczonego towaru opisanego w poz. 9 faktury nr (...). Wezwali jednocześnie do zwrotu kwoty 7.690,11 złotych

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 13/

Pismem z dnia 12 kwietnia 2012 r. w odpowiedzi na oświadczenie o odstąpieniu od umowy P. D. zakwestionował jego zasadność wskazując, iż pismem z dnia 4 kwietnia 2012 r. niezwłocznie po uzyskaniu opinii producenta zaoferował wymianę wadliwej części towaru.

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 14/

Pismem z dnia 19 kwietnia 2012 r. pozwani wskazali, iż domagają się wymiany 100 % pościeli tj. powłoczek i poszew.

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 15/

Pismem z dnia 23 kwietnia 2012 r. powód podkreślił, iż nie uznaje zasadności reklamacji natomiast w związku z dotychczasową współpracą deklaruje wymianę wadliwej części pościeli.

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 16/

Pismem z dnia 24 kwietnia 2012 r. pozwani złożyli oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w kwocie 7.690,11 złotych przysługująca im z tytułu zwrotu części ceny z faktury nr (...) (poz.9 i 17) z przysługującą P. D. wierzytelnością z tytułu zapłaty ceny z faktury nr (...).

/bezsporne, a nadto dowód: pismo – k. 19/

Pozwani nie zwrócili P. D. zakupionych poszew i poszewek.

/bezsporne/

Po przeprowadzeniu, na wniosek P. D., badań tkaniny zareklamowanej przez pozwanych Instytut (...) w Ł. w sprawozdaniu z badań z dnia 9 maja 2012 r. wskazał, iż wytrzymałość tkaniny jest w granicach normy PN-84/P- (...)6, a jej zmiany po użytkowaniu oraz konserwacji są typowe.

/dowód: sprawozdanie z badań – k. 18-19/

A. S., M. S. oraz P. S. w zakresie prania bielizny pościelowej, również zakupionej u powoda, współpracowali z pralnią T. prowadzoną przez R. B..

Proces prania przeprowadzany jest w profesjonalnych pralnicach posiadający zaprogramowany cykl prania wraz z automatycznym pobraniem potrzebnych do danego cyklu środków piorących czy wybielających firmy (...). Poszczególne cykle prania programowane są przez przedstawiciela firmy (...). Pracownik pralni nie ma możliwość samodzielnej zmiany zaprogramowanych ustawień dla poszczególnych cykli prania. Istnieje jednakże możliwość dozowania ręcznego środków piorących czy wybielających.

Pracownik prali decyduje o ilości wsadu (tkanin) do konkretnego prania.

W pralni nie są używane chlorowe środki wybielające, a jedynie środki na bazie tlenu. Środki piorące są dostarczane przez firmę (...).

Pościel podlegała maglowaniu.

/bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadków U. G. - k. 76-77, M. C. – k. 355-358, karty charakterystyki środków – k. 200-231, 293-326, umowa – k. 277-179, zaświadczenie – k. 280, faktury – k. 281-289, umowa – k. 290-292/

Pozwani utworzyli hotel w styczniu 2012 r. Po tej dacie przekazano do pralni pierwszą część pościeli. Po pierwszym praniu jedna z powłok była uszkodzona-rozerwana. Po kolejnych praniach uszkodzenia pogłębiały się i pojawiały w nowych powłokach i powłoczkach.

/dowód: zeznania świadków U. G. - k. 76-77/

Bielizna pościelowa została uszyta z materiału – bawełny, zawierającego błędy tkackie. Na całej powierzchni wyrobu stwierdzono osłabienie i zniszczenie nitek wątku. Odczyn tkaniny wskazuje na niedostateczne wypłukanie środków piorących. Oznaczona w odczynie po dokonanej analizie liczba miedziowa świadczy o uszkodzeniu chemicznym.

Zniszczenie tkaniny nastąpiło w wyniku nieprawidłowego procesu prania oraz niskiej jakości przędzy wątkowej tkaniny. Wynik badania tkaniny wskazuje na użycie procesu prania z niskim modulem kąpieli piorącej (zbyt mała ilość wody), bądź też do prania użyto środka na bazie aktywnego chloru. Po przeprowadzonych badaniach stwierdzono dwukrotny spadek wytrzymałości przędzy wątkowej w porównaniu z przędzą osnowy.

Tkanina nie była zleżała.

/dowód: opinia biegłej – k. 92-94, 123-126, opinia instytutu – k. 178-186, 331, 390-392/

Sąd z ważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w znaczącej części.

Bezspornym było w niniejszej sprawie, że strony zawarły umowy sprzedaży. (art. 535 kc) Stosownie do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Poza sporem pozostawało, iż umowy zostały wykonane, poza poz. 9 faktury nr (...) na łączną kwotę 159,41 złotych, w którym to zakresie powód skutecznie cofnął pozew.

Pozwani podnieśli zarzut nieistnienia zobowiązania wobec złożonego powodowi oświadczenia o potrąceniu oraz zarzut niewykazania roszczenia o zasądzenie odsetek ustawowych od poszczególnych określonych w pozwie kwot.

Odnosząc się do zarzutu nieistnienia zobowiązania wobec złożonego oświadczenia o potrąceniu należy uznać, iż nie został on skutecznie zgłoszony. Strona pozwana bowiem nieskutecznie odstąpiła od umowy, a zatem nie powstało po jej strony roszczenie o zwrot ceny.

Zgodnie z art. 498 § 1 kc gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2).

Niewątpliwym jest w świetle brzmienia powyższego artykułu, iż zarówno przedstawiona do potrącenia wierzytelność jak i wierzytelność z którą dokonuje się potrącenia muszą być oznaczone w sposób pozwalający na ich zindywidualizowanie. Skutkiem wszak potrącenia jest umorzenie wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej. Co więcej to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności, którą przedstawił do potrącenia.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających do rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Strona procesu, a w szczególności przedsiębiorca należycie dbający o swoje interesy, musi sama pilnować dopełnienia obowiązków procesowych, jakie na niej ciążyą. Jeżeli ich nie wypełni, ponosi skutki zaniedbania (vide: Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 9 stycznia 1998 roku I ACa 345/97, OSA 1998/11-12/53.).

Poza sporem pozostawało w niniejszej sprawie, iż pozwani zgłosili powodowi wady sprzedanych rzeczy, ostatecznie pismem z dnia 23 marca 2012 r. dotyczące 23 powłok i 9 powłoczek. Wnieśli jednocześnie o wymianę wadliwej partii towaru. Powód natomiast po rozpoznaniu zgłoszonych wad, pismem z dnia 4 kwietnia 2012 r. zgłosił gotowość wymiany wadliwej części towaru. Pozwani natomiast nie czekając na zajęcie stanowiska przez powoda pismem datowanym na dzień 1 kwietnia 2012 r. złożyli oświadczenie o odstąpieniu od umowy.

W myśl art. 560 § 1 k.c., w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy, zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumentów zmieniającej kodeks cywilny, jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne.

Przepis art. 560 § 1 k.c. przyznaje kupującemu uprawnienie do odstąpienia od umowy w razie istnienia wad rzeczy sprzedanej. Możliwość realizacji tego uprawnienia została jednak ograniczona. Sprzedawca ma bowiem prawo uniemożliwić kupującemu realizację jego uprawnienia do odstąpienia od umowy przez niezwłoczne usunięcie wad sprzedanej rzeczy. Z treści przepisu art. 560 § 1 k.c. wynika, że kupującemu nie wolno udaremnić zamiaru wnioskodawcy, co do niezwłocznego usunięcia wad. W wypadku działania lub zaniechania przez kupującego, które uniemożliwia sprzedawcy realizację deklarowanej przez niego gotowości niezwłocznego usunięcia wad, kupującemu nie przysługuje prawo odstąpienia. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2000 r., wydany w sprawie IV CKN 191/00, opubl. LEX, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 stycznia 2002 r., wydany w sprawie I ACa 1315/00, opubl. LEX)

W przedmiotowej sprawie ustalony stan faktyczny pozwala na przyjęcie, iż pozwani złożyli oświadczenie o odstąpieniu od umowy przed uzyskaniem od powoda stanowiska co do zgłoszonych wad towaru, tym samym uniemożliwiając mu

skorzystanie z uprawnienia niezwłocznego usunięcia wad. Mając na uwadze, iż wada związana z uszkodzeniem powłok i powłoczek została zgłoszona pismem z dnia

23 marca 2012 r., a powód już w piśmie z dnia 4 kwietnia 2012 r., po przeprowadzeniu konsultacji z producentem tkaniny, deklaruje wymianę uszkodzonej partii towaru nie sposób uznać by postępowanie jego nosiło cechy naruszające termin „niezwłoczności”. Termin jaki upłynął to 12 dni. Pozwani co prawda wskazywali, iż telefonicznie zgłoszenie wady w postaci uszkodzeń tkaniny nastąpiło już w miesiącu lutym 2012 r., powód jednakże zaprzeczył temu. Wskazał, iż informacje telefoniczne przekazywane w miesiącu lutym dotyczyły octowego zapachu tkaniny oraz jej zażółcenia. W świetle powyższego brak jest podstaw do przyjęcia za zasadne stanowiska pozwanych. Co więcej w trakcie ustaleń czynionych przez powoda pozwani dosyłali mu uszkodzone powłoki celem możliwości przeprowadzenia badań, które to zostały zlecone przez powoda. Musieli mieć zatem świadomość podejmowanych przez powoda działań w zakresie zgłoszonych wad.

Podkreślić również należy, iż pomimo zgłoszenia w piśmie z dnia 23 marca 2012 r. uszkodzeń 23 powłok i 9 powłoczek, w piśmie z dnia 19 kwietnia 2012 r. tj. po otrzymaniu stanowiska powoda co do wymiany towaru, domagali się wymiany już całego dostarczonego towaru w postaci powłok i powłoczek.

Mając zatem na uwadze powyższe wskazać należało, iż pozwany nie przysługiwało uprawnienie do odstąpienia od umowy, wobec zgłoszonej niezwłocznie wymiany wadliwej rzecz na rzecz wolną.

Podkreślić w tym miejscu również należy, iż skuteczność złożonego oświadczenia o odstąpieniu jest uzależniona od faktycznego, fizycznego zwrotu wadliwej rzeczy. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1997 r. wydany w sprawie II CKN 94/96, opubl. Lex, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1998 r. wydany w sprawie I CKN 634/97, opubl. LEX) W przedmiotowej sprawie bezspornym pozostaje, iż pozwani nie zwrócili powodowi towaru, a zatem brak podstaw do uznania za skuteczne oświadczenie o odstąpieniu od umowy.

W oderwaniu od powyższego nawet gdyby przyjąć za zasadne i skuteczne złożone oświadczenie o odstąpieniu od umowy, to mogło ono dotyczyć jedynie wadliwej części towaru, a nie całości. Treść pisma z dnia 23 marca 2012 r. wskazuje na stwierdzone wady tylko w tej części towaru a nie w całości.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu pozwanych, iż zaistniała wada w postaci rozerwań tkaniny wynika jedynie wadliwości samej tkaniny, co stanowiło podstawę do odstąpienia od umowy sąd dopuścił dowód z opinii biegłego oraz zeznań świadków.

Zgodnie z brzmieniem **art. 559 k.c.** sprzedawca nie jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które powstały po przejściu niebezpieczeństwa na kupującego, chyba że wady wynikły z przyczyny tkwiącej już poprzednio w rzeczy sprzedanej. Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. dowód na okoliczność, że wady wyniknęły z przyczyny tkwiącej w rzeczy jeszcze przed chwilą przejścia niebezpieczeństwa na kupującego, powinien obciążać dochodzącego odpowiedzialności (kupującego) (podobnie A. Brzozowski, w: Kodeks..., s. 55). Sąd Najwyższy jednakże wyraził pogląd w wyroku z 26 października 2000 r., II CKN 305/00 (LexPolonica nr 385123), że rozkład ciężaru dowodu, iż wada rzeczy sprzedanej wynikła z przyczyny tkwiącej w niej jeszcze przed chwilą przejścia niebezpieczeństwa na kupującego, nie podlega regule art. 6 k.c., ponieważ każdorazowo „wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy i dlatego nie nadaje się do tworzenia reguł generalnych”.

Przeprowadzone na wniosek pozwanych postępowanie dowodowe w tym zakresie nie dało podstaw do przyjęcia aby wyłączną wadą była wyłącznie wadliwość tkwiąca w tkaninie.

Z zeznań świadków U. G. i M. C. wynika jak przeprowadzony został proces prania tkaniny oraz jakie zostały użyte środki piorące. Świadek U. G. wskazała, iż uszkodzenia tkaniny pogłębiały się wraz z kolejnym praniem i maglowaniem. M. C. podkreślił, iż zastosowany w pralni system dozujący firmy (...), jest w pełni zautomatyzowany, pozwala jednakże na dodatkowe dozowanie środków piorących i wybielających przez obsługującego pralnicę pracownika.

Zeznania tych świadków znajdują potwierdzenie w dokumentach dotyczących charakterystyki użytych środków piorących oraz technologii prania. Niemniej jednak dla oceny zarzutu koniecznym był skorzystanie z wiadomości specjalnych w postaci opinii biegłej, a wobec zgłoszonych co do tej opinii zarzutów w zakresie jakości tkaniny użytej do produkcji, opinii instytutu.

Zarówno przeprowadzone badanie przez biegłą, jak i wnioski opinii instytutu po przeprowadzonych badaniach chemicznych wskazują na całej powierzchni wyrobu osłabienie i zniszczenie nitek. Odczyn tkaniny wskazuje na niedostateczne wypłukanie środków piorących. Oznaczona w odczynie po dokonanej analizie liczba miedziowa świadczy o jego uszkodzeniu chemicznym.

Ostatecznie instytut po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego stwierdził, iż zniszczenie tkaniny nastąpiło z dwóch przyczyn tj. w wyniku nieprawidłowego procesu prania oraz niskiej jakości przędzy wątkowej tkaniny. Wynik badania tkaniny wskazuje na użycie procesu prania z niskim modulem kąpieli piorącej (zbyt mała ilość wody) co potwierdza technologia prania ustalona w prali, bądź też do prania użyto środka na bazie aktywnego chloru. Po przeprowadzonych badaniach stwierdzono dwukrotny spadek wytrzymałości przędzy wątkowej w porównaniu z przędzą osnowy. Stwierdzono również, iż tkanina nie była zleżała.

Zarzuty do opinii wniosły obie strony. Strona pozwana zakwestionowała, ustalenia w zakresie możliwości uszkodzenia tkaniny w związku z wadliwym procesem prania, powód natomiast kwestionował aby jakość przędzy była główną przyczyną jej uszkodzeń.

Odnosząc się do zarzutów obu stron instytut podtrzymała stanowisko wyrażone w opinii, nie wskazała na jednoznaczną przyczynę zaistnienia rozdarć w materiale.

Sąd w pełni podziela opinię instytutu, która poparta została posiadanymi przez pracowników instytutu wiadomościami specjalnymi, a przede wszystkim – z punktu widzenia wymagań logiki i rozumowania przeprowadzonego w jej uzasadnieniu – jest prawidłowa. Dodatkowo opinia posiada charakter przekonujący, jako że poparta jest bardzo szczegółową analizą materiału dowodowego, zarówno odnośnie okoliczności faktycznych, jak i całości przedstawionego materiału dowodowego.

Mając na uwadze całość okoliczności niniejszej sprawy, tj. okoliczności związane ze stwierdzeniem wadliwości towaru przez pozwanych tj. uprzedniego wskazywania na octowy zapach tkaniny, a następnie podnoszenie wad w postaci rozdarć w przebiegu prania maglowania pościeli Sąd uznał, iż to stronę pozwaną obciąża dowód w zakresie wykazania, iż wada towaru wynika z przyczyny tkwiącej w rzeczy. (art. 6 k.c.) Mając natomiast na uwadze opinię instytutu oraz biegłej nie można przyjąć by wyłączną przyczyną zaistniałej wady była jakość użytej przędzy w tkaninie, a tylko takie ustalenie dało by podstawę do kreowania odpowiedzialności powoda za powstałe wady.

Sąd oddalił dowód z przesłuchania strona, bowiem okoliczności na jakie dowód został powołany zostały wykazane innymi dowodami. (art. 299 k.p.c.) Mając powyższe na uwadze nie uwzględnił zeznań R. B., złożonych w charakterze świadka, bowiem wystąpił on z interwencją uboczną po stronie pozwanych.

W tym stanie rzeczy uznać należało powództwo uwzględnić co do kwoty 7.530,70 złotych, na mocy art. 533 k.c. o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach ustawowych orzeczono w punkcie 1 wyroku na mocy art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 kc, przyjmując iż odsetki zarówno ustawowe od dnia 1 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. są należne tj. zgodnie z terminem zapłaty wynikającym z faktury.

W zakresie żądania zasadzenie odsetek za okresy związane z nieterminową zapłatą należności przez pozwanych, powód nie wykazał, terminów płatności przez nich dokonanych. Pozwani natomiast zakwestionowali te okoliczności. przez pozwanych od dat wskazanych w poszczególnych fakturach. W pozostałym zakresie rozszczenie o odsetki oddalono, bowiem daty wskazane w żądaniu pozwu nie znajdują uzasadnienia w przedłożonych dowodach.

Wobec cofnięcia przez powoda pozwu w części, tj. co do kwoty 159,41 złotych za zgoda strony pozwanej, Sąd w pkt 3 wyroku postępowanie umorzył w tym zakresie, na mocy art. 355 § 1 kpc w związku z art. 203 § 1 kpc.

Zgodnie z brzmieniem art. 203 § 1 kpc powód może cofnąć pozew, bez zezwolenia pozwanego, aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Cofnięcie pozwu, jako czynność dyspozytywna strony, jest co prawda jednym z wypadków cofnięcia przez stronę żądania ochrony prawnej, żądania koniecznego dla kontynuowania postępowania sądowego, jednakże podlega ona kontroli Sądu. Czynność ta bowiem nie może być sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzać do obejścia prawa.

Sąd uznał cofnięcie częściowe pozwu za skuteczne i dopuszczalne, wobec braku wystąpienia przesłanek określonych w art. 203 § 4 kpc.

O kosztach orzeczono na mocy art. 100 kpc, zasądzając od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.392,26 złotych. Powód wygrał proces w 97,92%, pozwani natomiast 2,08 %.

Koszty strony powodowej stanowiła kwota 1 517 złotych, na co składała się opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, opłata od pozwu

w kwocie 300 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika, który jest radcą prawnym

(art. 99 kpc w zw. z art. 98 § 3 kpc) w minimalnej stawce – 1200 złotych – określonej w § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 r. nr 163, poz. 1349 z zm.).

Koszty pozwanych stanowiła kwota 4.479,92 złotych na którą składała się kwota opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika, który jest radcą prawnym (art. 99 kpc w zw. z art. 98 § 3 kpc) w minimalnej stawce – 1200 złotych – określonej w § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 r. nr 163, poz. 1349 z zm.), a także kwota 3.262,92 złotych związana z kosztami opinii biegłej oraz instytutu.

Należne zatem koszty pozwanych to kwot 93,18 złotych, a powoda to kwota

1 485,44 złotych. Pozostała zatem do zapłaty na rzecz powoda kwota to 1.39,26 złotych.

Wobec niewstąpienia przesłanek z art. 107 k.p.c. brak było podstaw do rozstrzygnięcia w zakresie kosztów interwenienta ubocznego.